

Sygn. akt III AUa 234/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 czerwca 2012 r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu Wydział III

Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Elżbieta Kunecka
Sędziowie:	SSA Jarosław Błaszczak SSO del. Ireneusz Lejczak (spr.)
Protokolant:	Magdalena Krucka

po rozpoznaniu w dniu 14 czerwca 2012 r. we Wrocławiu

sprawy z wniosku J. B.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział we W.

o wypłatę emerytury

na skutek apelacji J. B.

od wyroku Sądu Okręgowego Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych we Wrocławiu

z dnia 20 grudnia 2011 r. sygn. akt IX U 2007/11

oddala apelację.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 20 grudnia 2011 r. Sąd Okręgowy we Wrocławiu Wydział VIII Ubezpieczeń Społecznych oddalił odwołanie wnioskodawczyni J. B. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział we W. z dnia 12 października 2011 r.

Powyższe rozstrzygnięcie Sąd Okręgowy oparł na następujących ustaleniach faktycznych:

Wnioskodawczyni, urodzona (...), od dnia 1 lutego 2007 r. do chwili obecnej pozostaje w zatrudnieniu w Zarządzie Zasobu Komunalnego Jednostka Budżetowa Gminy W..

W dniu 16 kwietnia 2008 r. wnioskodawczyni złożyła wniosek o prawo do wcześniejszej emerytury.

Decyzją z dnia 9 maja 2008 r. organ rentowy przyznał wnioskodawczyni prawo do emerytury od dnia 3 kwietnia 2008 r., to jest od osiągnięcia wieku emerytalnego. Jednocześnie zawieszono wypłatę emerytury z uwagi na kontynuację zatrudnienia.

Wznowienie wypłaty nastąpiło na mocy decyzji organu rentowego z dnia 11 lutego 2009 r. Kolejnymi decyzjami organ rentowy przeliczył świadczenie emerytalne w związku z przedkładanymi zaświadczeniami potwierdzającymi fakt dalszego zatrudnienia i osiąganego z tego tytułu zatrudnienia.

Decyzją z dnia 12 października 2011 r. organ rentowy z urzędu wstrzymał wypłatę emeryturę od dnia 1 października 2011 r. z uwagi na wejście w życie z dniem 1 października 2011 r. przepisu art. 103a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 r., Nr 153, poz. 1227). Jednocześnie organ rentowy w/w decyzją poinformował wnioskodawczynię, iż w celu podjęcia wypłaty emerytury należy przedłożyć do organu rentowego świadectwa pracy lub zaświadczenie potwierdzające fakt rozwiązania stosunku pracy z każdym pracodawcą, na rzecz którego praca była wykonywana bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury.

Przy tak poczynionych ustaleniach faktycznych Sąd Okręgowy uznał, że odwołanie wnioskodawczyni jest niezasadne.

Sąd Okręgowy wskazał, że wnioskodawczyni w chwili wejścia w życie art. 103 a w/w ustawy pozostawała w zatrudnieniu. Trybunał Konstytucyjny uznał, że zmiana przepisów w powyższym zakresie nie jest niezgodna z konstytucją. Wobec tego prawo wnioskodawczyni do emerytury nabyte od dnia 3 kwietnia 2008 r. nie zostało naruszone w wyniku zmiany w/w przepisów. Wnioskodawczyni ma nadal prawo do pobierania emerytury w przypadku rozwiązania stosunku pracy z obecnym pracodawcą, prawo do emerytury nie zostało jej odebrane, a jedynie zawieszono na skutek kontynuowania zatrudnienia.

W tych okolicznościach sąd pierwszej instancji uznał, że zaskarżona przez wnioskodawczynię decyzja organu rentowego jest prawidłowa.

Powyższy wyrok zaskarżyła wnioskodawczyni, zarzucając mu naruszenie konstytucyjnej zasady ochrony praw nabytych, co potwierdza wniosek senatorów VII kadencji senatu k. 24/11, który nie został rozpatrzony przez Trybunał Konstytucyjny z przyczyn formalnych, a nie merytorycznych. Podniosła, że nabyła prawo do emerytury i z tego względu nie może zostać ono jej odebrane.

Wskazując na powyższe wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku i przyznanie jej prawa do wypłaty emerytury od dnia 1 października 2001 r. wraz z odsetkami.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja wnioskodawczyni jest bezzasadna.

Sąd Okręgowy w sposób prawidłowy ustalił stan faktyczny w oparciu o zgromadzony materiał dowodowy, zaś w swych ustaleniach i wnioskach nie wykroczył poza ramy swobodnej oceny wiarygodności i mocy dowodów wynikające z przepisu art. 233 kpc, nie popełnił też błędów w rozumowaniu w zakresie zarówno ustalonych faktów, jak też ich kwalifikacji prawnej, albowiem prawidłowo zinterpretował i zastosował odpowiednie przepisy prawa. Sąd Apelacyjny podziela argumenty zawarte w uzasadnieniu Sądu Okręgowego i przyjmuje je za własne.

W sprawie sporna kwestia sprowadzała się do ustalenia, czy wnioskodawczyni, mimo kontynuowania zatrudnienia pracowniczego, przysługuje od dnia 1 października 2011 r. prawo do wypłaty emerytury.

Zgodnie z art. 6 pkt.2 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r. (Dz. U. Nr 257, poz. 1726) o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw w ustawie z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 r., Nr 153, poz. 1227) po art. 103 dodano art. 103a w brzmieniu: prawo do emerytury ulega zawieszeniu bez względu na wysokość przychodu uzyskiwanego przez emeryta z tytułu zatrudnienia kontynuowanego bez uprzedniego rozwiązania stosunku pracy z pracodawcą, na rzecz którego wykonywał je

bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury, ustalonym w decyzji organu rentowego. Przepis ten wszedł w życie z dniem 1 stycznia 2011 r. (art. 30 w/w ustawy).

Z kolei po myśli art. 28 w/w ustawy zmieniającej do emerytur przyznanych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy przepisy ustawy, o której mowa w art. 6, czyli ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, stosuje się, poczynając od dnia 1 października 2011 r.

Z treści w/w przepisów, wbrew zarzutom wnioskodawczynie, jasno wynika, że kontynuowanie zatrudnienia u dotychczasowego pracodawcy nie powoduje utraty prawa do emerytury, gdyż prawo to nadal istnieje. Jednak realizacja tego prawa, polegająca na wypłacie świadczenia ulega zawieszeniu w razie kontynuowania zatrudnienia po nabyciu prawa do emerytury, niezależnie od wysokości uzyskiwanego przychodu ze stosunku pracy. Z omawianego przepisu nie tyle wynika obowiązek rozwiązania stosunku pracy przez pracownika, który nabył prawo do emerytury, ile obowiązek dokonania przez niego wyboru, czy decyduje się na emeryturę, czy też na pozostawanie w stosunku pracy, a jego celem jest wyeliminowanie równoczesnego pobierania dwu świadczeń wynagrodzenia za pracę i emerytury. Zatem pracownik, który osiągnął wiek emerytalny może wybrać albo status emeryta, albo zachować pomimo nabycia prawa do emerytury, status pracowniczego. Nie można jednak łączyć, bez uprzedniego rozwiązania stosunku pracy, statusu emeryta i pracownika. Co do zasadności zawieszania prawa do emerytury w przypadku pozostawania w stosunku pracy wielokrotnie wypowiedział się Sąd Najwyższy (uchwała z dnia 10 listopada 2004 r., sygn. akt II UZP 9/04, wyrok z dnia 3 marca 2011 r. II UK 299/10). Nadto Trybunał Konstytucyjny uznał takie regulacje za zgodne z konstytucją (wyrok z dnia 7 lutego 2006 r., sygn. akt SK 45/04). Tym samym zarzuty wnioskodawczynie o niekonstytucyjności w/w zmian są nietrafne.

Niewątpliwie prawo do emerytury zostało wnioskodawczynie przyznane przed wejściem w życie w/w ustawy zmieniającej. Jak wynika z akt sprawy wnioskodawczynie zgodnie z art. 27 w/w ustawy została poinformowana przez organ rentowy o zmianie stanu prawnego w w/w zakresie, w tym o konieczności rozwiązania stosunku pracy z dotychczasowym pracodawcą, aby nadal, to jest od dnia 1 października 2011 r., mogła pobierać emeryturę. Mimo tego powiadomienia nie rozwiązała stosunku pracy i nadal kontynuowała dotychczasowe zatrudnienie pracownicze.

Zatem skoro wnioskodawczynie nie rozwiązała stosunku pracy z dotychczasowym pracodawcą, to w świetle obowiązującego art. 103a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w związku z art. 28 w/w ustawy zmieniającej, jej prawo do wypłaty emerytury z mocy ustawy z dniem 1 października 2011 r. ulegało zawieszeniu. Natomiast wniosek senatorów VII kadencji senatu, na który się skarżąc powołuje, nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, gdyż sąd nie jest nim związany. Sąd jest obowiązany stosować obowiązujące przepisy, a te, w sytuacji wnioskodawczynie, jak wyżej wskazano nie pozwalają na jednoczesne kontynuowanie zatrudnienia i wypłacanie emerytury.

W świetle tych okoliczności należy stwierdzić, że zarzuty wnioskodawczynie są chybione, a rozstrzygnięcie sądu pierwszej instancji prawidłowe.

Mając powyższe na uwadze Sąd Apelacyjny na podstawie art. 385 kpc oddalił apelację J. B. jako bezzasadną.

R.S.